

Boomkikker zingt!

Carine Fraanje

bron

Carine Fraanje, *Boomkikker zingt!*. Met illustraties van Olga Willemsen. Z.n., z.p. 2009

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/fraa005boom01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Boomkikker kwaakt ... of niet?

In het bos van Suriname, vlakbij plantage Berlijn, woonde Boomkikker. Boomkikker woonde in een prachtige boom. In die boom had hij een woontak, een studeertak en een slaaptak gemaakt. Als boomkikker in zijn luie stoel zat, kon hij zo eten uit de lucht pakken. Boomkikker had een lange tong. Die tong kon hij vliegensvlug uitsteken en zo een hap vol lekkere vliegjes uit de lucht vangen.

Als het donker werd, klom Boomkikker uit zijn boom en sprong naar het boomkikkerkoor bij de grote **manjaboom**. Alle boomkikkers uit de buurt kwamen elke avond naar het kikkerkoor. Ze kwaakten dan heel hard, allemaal tegelijk. Kwaak-kwaak-kwaak, klonk het dan, kwaak-kwaaaak. Ze kwaakten net zo lang tot de zon achter de bomen verdwenen was. Dan gingen alle boomkikkers weer tevreden weer naar huis.

Boomkikker vond het erg leuk op het boomkikkerkoor. Maar soms vond hij het ook wel een beetje saai. Elke avond alleen maar kwaak-kwaak-kwaak. Hij wilde ook wel eens wat anders. Alleen wist hij niet zo goed wat dan.

Op een dag hoorde hij iemand een lied zingen in het bos. Wat klonk dat mooi! Toen wist Boomkikker het ineens. Hij wilde leren zingen. Maar hoe goed hij ook zocht, Boomkikker vond niemand die hem wilde leren zingen. Alle zangleraren dachten dat Boomkikker nooit zou leren zingen.

Treurig zat Boomkikker op zijn tak na te denken. ‘Hoe kan ik nu leren zingen? Niemand wil het me leren. Weet je wat,’ dacht Boomkikker, ‘ik koop een zangboek en dan leer ik het zelf.’ Snel klom hij naar beneden en sprong naar de bos-boekenwinkel

van oom Uil. Daar zag hij een mooi zangboek dat hij kocht. In de winkel van **Omu Sneki** kocht hij een zakje keelsnoepjes. ‘Ik zal van al dat zingen vast een schorre keel krijgen,’ dacht Boomkikker.

Snel sprong Boomkikker op zijn kromme kikkerpootjes naar zijn boom. In zijn rugzak zaten het zangboek en de keelsnoepjes. Op zijn studeertak sloeg hij het zangboek open. Les één, zag hij. Dat was de toonladder. ‘Do,’ las Boomkikker. ‘Re, mi, fa, so, la, ti, do. Hij las het nog eens, en nog eens. Na een uur zong Boomkikker van laag naar hoog;

do... re... mi... fa... so... la... ti...dooo

En daarna van hoog naar laag;

do... ti... la... so... fa... mi... re...

doooooooo!

De hele middag oefende Boomkikker. Aan het einde van de middag zagen zijn wangen rood en was zijn keel schor als schuurpapier. Zijn kwaakblaas was van al dat zingen heel groot geworden. Net zo groot als zijn hele lijf. Maar Boomkikker was blij. Hij kon zingen!

Boomkikker zingt...

De volgende ochtend sprong Boomkikker blij op uit zijn takkenbed. Hij schudde zijn bladerkussen op en nam een slok regenwater. Daarna pakte Boomkikker het zangboek van zijn nachttakje. Vol goede moed begon hij. Net als gisteren oefende Boomkikker de hele dag:

do... re... mi... fa... so... la... ti... do....

Toen hij merkte dat de zon begon te zakken, stopte Boomkikker met zingen. Hij deed zijn zangboek in zijn rugtas. Met de tas op zijn rug klauterde hij naar beneden. Snel sprong hij naar het boomkikkerkoor.

Ze waren al begonnen. Boomkikker sloop naar de achterste rij. Hij kwaakte op zijn allerbest. Het kriebelde een beetje in zijn buik. 'Ik ben zenuwachtig,' dacht Boomkikker. Hij had nog nooit alleen voor alle boomkikkers gekwaakt. Bijna maakte Boomkikker de fout om

do... re... mi...

te zingen in plaats van

kwaak, kwahaaak

te kwaken. Boomkikker kon nog net op tijd zijn fout herstellen.

Het boomkikkerkoor was afgelopen. Boomkikker sprong naar voren. Zijn pootjes trilden toen hij vroeg of hij mocht zingen. Hij voelde weer een kriebel in zijn buik. Snel haalde hij zijn zangboek uit zijn rugtas. Hij ging het gewoon doen!

Boomkikker haalde diep adem en begon;

do... re... mi... fa... so... la... ti... do

De andere boomkikkers waren zo verbaasd, dat het helemaal stil werd in het bos. Plots begonnen alle kikkers te bulderen van de lach. Ze lachten zo hard dat het leek of de grote **kankantriboom** krakend omviel.

kwahahahahaaaak, kwahahahahaaaak

Boomkikker's wangen werden helemaal rood. Hij schaamde zich. Daarna werd Boomkikker heel erg boos. Toen wilde hij zo snel mogelijk weg. Hij sprong zo hard als hij kon weg van de boomkikkers. Hij wilde weg. Terug naar zijn boom.

Boomkikker klom omhoog in zijn boom. Hij hoorde het lachen nog nagalmen in zijn oren;

kwahahahahaaaak, kwahahahahaaaak

Boomkikker zat verdrietig op zijn tak. Hij was teleurgesteld. ‘Waarom hadden de kikkers hem zomaar uitgelachen?’, dacht hij. ‘Hij had zo zijn best gedaan.’

Boomkikker pakte het zangboek uit zijn rugtas. Hij bladerde wat. Hij zag allemaal liedjes staan. Plotseling begreep Boomkikker het! De toonladder is helemaal niet bedoeld om voor te zingen. Hij had een echt lied moeten zingen. Daarom hadden de kikkers hem uitgelachen. Een beetje gerustgesteld viel Boomkikker in slaap. Morgen zou hij weer gaan oefenen. Morgen zou hij een echt lied gaan oefenen.

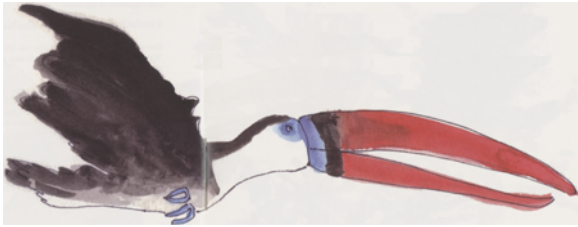
De volgende morgen was Boomkikker vroeg wakker. Hij voelde zich nog wel verdrietig om wat gisteren was gebeurd.

‘Maar,’ dacht Boomkikker, ‘ik blijf niet verdrietig in mijn boom zitten. Ik ga gewoon weer hard oefenen.’ Boomkikker sloeg zijn zangboek open. Hij bladerde net zo lang tot hij een mooi lied vond: **kopro kanu**. Boomkikker begon:

miniminimini...

Boomkikker struikelde over de moeilijke woorden. Zijn lange tong ging bijna in de knoop. Toch bleef hij proberen. Drie keer, vier keer en na vijf keer lukte het al. Boomkikker haalde diep adem om voor de zesde keer te beginnen. Plots hoorde hij Toekan boven zich in de boom fluiten. Toekan floot heel hard, veel harder dan normaal...

Toekan fluit

Toekan woonde in dezelfde boom als boomkikker. Ze had een holte in de boom gevonden. Daar had ze haar huis gemaakt. Elke week legde ze verse bladeren op de vloer. Dan had ze altijd een zacht tapijt. Als Toekan boven het bos vloog, zag je haar direct. Ze vloog met grote golven door de lucht. Maar vooral haar grote snavel viel goed op. Haar snavel was heel groot; net zo groot als de rest van haar lijf. Elke ochtend float Toekan haar lied:

ku ya ke ke

Deze morgen deed haar keel zeer. Gisteren had Toekan een vreemd geluid gehoord. Het geluid deed pijn aan haar oren. ‘Volgens mij is het Boomkikker,’ dacht Toekan, ‘wat voor rare geluiden maakt hij toch?’ Toekan was stilletjes een beetje naar beneden gesprongen, naar de tak van Boomkikker. Maar ze zag hem nergens.

Of nee..., daar zag Toekan iets. ‘Dat is niet het gifgroene jasje van Boomkikker,’ dacht Toekan. ‘Het is een boek!’ Na een tijdje goed zoeken zag ze eindelijk ook Boomkikker. ‘Wat deed

Boomkikker toch?’ vroeg Toekan zich af. ‘Au, daar was dat nare geluid weer.’ Plotseling begreep ze het. Boomkikker was aan het zingen. En die rare tekens in het boek, dat waren natuurlijk zangnoten.

‘**Mi gado**,’ dacht Toekan, ‘wat doe ik nu? Boomkikker doet hard zijn best om te leren zingen. Het is niet leuk als ik zeg dat ik het lelijk vind. Dan zeg ik maar niets,’ dacht Toekan. ‘Maar dan moet ik wel de hele dag naar dit vreselijke geluid luisteren.’

‘Weet je wat,’ dacht Toekan, ‘ik ga gewoon heel hard fluiten. Zo hard dat Boomkikker wel moet stoppen met zingen.’ Ze floot en floot en floot, net zo lang tot ze keelpijn kreeg. Hoe hard Toekan ook floot, Boomkikker stopte niet.

Teleurgesteld zat Toekan op haar tak. ‘Wat moet ik doen? Ik vind het hinderlijk om naar dat valse zingen te moeten luisteren.’ Een paar bomen verder hoorde ze Brulaap brullen. ‘Wat raar,’ dacht Toekan, ‘Brulaap brult normaal nooit overdag.’ Maar al snel vergat ze Brulaap weer. Ze piekerde verder. Als ze Boomkikker zou zeggen dat zijn gezang vals was, zou hij vast verdrietig worden.

Brulaap brult

‘**Ai boy, sa'e psa**, wat is dit voor vreselijk geluid,’ brulde Brulaap. Hij kwam naar de boom van Toekan geslingerd. ‘Wie maakt zoveel lawaai? Ik kan mezelf nauwelijks verstaan.’ Toekan keek verschrikt op uit haar gepieker. In de boom naast haar hing Brulaap aan een tak.

Brulaap kwam niet zo vaak langs bij Toekan. Brulaap was erg lui. Het liefst lag hij lekker de hele dag op een tak te luieren. Alleen als hij trek had in sappige blaadjes, slingerde Brulaap aan zijn staart van tak naar tak. Hij hing dan op zijn kop aan een tak. Met zijn handen kon hij blaadjes van de takken plukken en in zijn mond stoppen. Brulaap slingerde nooit ver weg. Hij bleef altijd dicht bij zijn vriendjes in de buurt.

Brulaap brulde niet zo vaak. Ook daarvoor was hij te lui. 's Avonds voor hij ging slapen, brulde hij altijd even. Alsof hij tegen de dieren in het bos wilde zeggen: ‘tijd om te slapen!’. Als Brulaap dacht dat er misschien vreemde apen in de buurt waren, brulde hij ook. Brulaap brulde dan heel hard. Zo waarschuwde hij de vreemde apen. Alsof hij tegen ze wilde zeggen: ‘Je kunt beter weggaan. Hier in dit bos woon ik al met mijn brulaap-vriendjes.’

Vandaag was Brulaap gestoord door een raar geluid. Hij had zoiets nog nooit gehoord. ‘Was er misschien een indringer in het bos?’ dacht Brulaap. Ik zal eens flink hard brullen.’ Maar het geluid was niet gestopt. Brulaap had nog een keer gebruld. Het geluid was gebleven. Brulaap was op onderzoek uitgegaan. Hij keek nieuwsgierig naar Toekan. ‘Wat gebeurt er toch allemaal? Wat is dit voor geluid?’

Toekan zuchtte. Ze vertelde Brulaap dat Boomkikker leerde zingen. ‘Wat?’, riep Brulaap. ‘Wat leert Boomkikker?’ Brulaap barstte in lachen uit. Hij sloeg zich met zijn handen op zijn poten van het lachen.

bwhaahaahaaa..., bwhahahahaaaaa.

‘Een boomkikker die leert zingen. Zo gek heb ik het nog nooit gehoord,’ brulde Brulaap. ‘Een boomkikker kwaakt. Een brulaap brult. Een toekan fluit. Zo moeilijk is dat toch allemaal niet? Een boomkikker die leert zingen, **ay kir' mi...**’

‘Kom,’ zei Toekan, ‘ik ga je wijzen.’ Toekan sprong voorzichtig naar beneden, naar de tak waar Boomkikker zat. Brulaap kwam snel achter haar aan. Hij was zo nieuwsgierig, dat hij Toekan bijna van de tak duwde. ‘Kijk,’ fluisterde Toekan, ‘zie je Boomkikker zitten? Daar naast dat boek. Hoor, daar begint hij weer.’

miniminimini kon nyan...

Boomkikker was al vanaf vanmorgen vroeg aan het zingen.

fremantanya kon nyan...

Rondom Boomkikker lagen allemaal papiertjes van de keelsnoepjes van Omu Sneki. Boomkikker had al twee snoepzakjes leeg gegeten.

Boom beweegt

Stilletjes klommen Brulaap en Toekan weer naar boven. Ze wilden dat Boomkikker stopte met zingen. Maar dat durfden ze niet tegen Boomkikker te zeggen. Wat moesten ze nu doen? Toen Toekan zo hard was gaan fluiten, was Boomkikker niet gestopt. Ook niet toen Brulaap hard had gebruld. Boomkikker was gewoon blijven zingen.

Ze dachten diep na. 'Misschien helpt het als ik heel hard aan de boom schud,' zei Brulaap. 'Misschien heeft Boomkikker jouw fluiten niet gehoord, omdat hij zelf zo hard zong. Als ik heel hard aan de boom schud, dan zal hij toch wel stoppen met zingen?' Dat leek Toekan een goed plan.

En dus pakte Brulaap zich stevig vast aan een tak. Hij begon hard op en neer te springen en te trekken aan de tak. Brulaap sprong steeds harder. Hij trok steeds harder aan de tak. Net zo lang tot de hele boom stond te schudden.

Toen stopte het zingen...

Boomkikker was verbaasd. Plotseling ging zijn tak schudden. Eerst langzaam, maar steeds harder. Boomkikker kon zich goed vastplakken met zijn pootjes met zuignappen. ‘Wat is dit?’ vroeg Boomkikker zich af. ‘Waar komt dit geschud vandaan?’ Dit had hij nog nooit meegemaakt.

Na een tijdje stopte het schudden. Langzaam durfde Boomkikker de tak los te laten. Hij keek in het rond of hij ergens een dier zag, aan wie hij kon vragen wat het was geweest. Hij keek naar beneden, daar zag hij niets. Alleen boomluizen die driftig op en neer bleven klimmen. Hij keek naar links en rechts. Daar zag hij ook niets. Boomkikker keek naar boven. Daar zag hij de fel gekleurde snavel van Toekan door de bladeren schitteren. Naast Toekan zag hij Brulaap zitten.

‘Héé, héé Toekan, voelde jij dat ook?’, riep Boomkikker opgewonden. ‘Onze boom begon gewoon te schudden. Zomaar! Brulaap, heb jij het ook gemerkt?? Wat was dat?’ Snel klom Boomkikker naar boven in de boom. Toen hij bij Toekan en Brulaap was, stond hij te trillen op zijn pootjes. Zo hoog was hij nog nooit geweest. Hij plakte zich met zijn zuignapjes goed vast op de tak. ‘Als de boom nu maar niet opnieuw gaat schudden,’ dacht Boomkikker.

Boomkikker, toekan en brulaap maken een deal

‘Hé Boomkikker,’ zei Brulaap. ‘Hoe gaat het? Heb jij dat geluid ook gehoord? De hele dag al hoor ik een vreemd geluid. Toekan en ik konden elkaar niet eens verstaan. Toen ben ik maar hard aan deze tak gaan trekken. Zo hard, dat de hele boom ging schudden. Ik hoopte dat het geluid zou stoppen. Dat is het schudden geweest.’

Boomkikker dacht diep na. Had hij ook een raar geluid gehoord? Hij kon het zich niet herinneren. ‘Oh,’ zei Boomkikker, ‘ik kan me niet herinneren dat ik een raar geluid heb gehoord. So, wat kan dat dan geweest zijn?’ Toekan en Brulaap keken elkaar aan. Het leek of Boomkikker niet begreep dat ze met dat geluid zijn zingen bedoelden.

‘Wat moet ik nu doen?’ dacht Brulaap. Boomkikker begreep het niet. ‘Ik moet toch maar eerlijk tegen Boomkikker zeggen dat ik dat zingen niet mooi vond,’ dacht Brulaap. Hij vond het maar eng om dat te zeggen. Brulaap verzamelde al zijn moed en zei: ‘Boomkikker, **mi gudu**, er is iets dat ik je moet zeggen. Ik hoop niet dat je boos wordt.’

‘Oh,’ zei Boomkikker, ‘wat dan?’ Boomkikker kreeg het gewoon een beetje warm. Wat zou Brulaap tegen hem willen zeggen? Hij hoopte maar dat het niets ergs zou zijn. ‘Nou kijk,’ zei Brulaap verlegen, en hij slikte nog een keer. ‘We zagen je vanmiddag op je tak zitten met een boek voor je neus. Een boek met allemaal rare tekens er in. Jij zat te lezen in dat boek en ...’

‘Ooohh,’ plotseling begreep Boomkikker het. Hij kreeg helemaal rode wangen en vroeg zachtjes: ‘Jullie vinden mijn zingen niet mooi? Jullie bedoelen dat ik vals zing?’ Boomkikker ging

steeds zachter praten. Brulaap en Toekan konden hem bijna niet meer horen, toen hij vroeg: ‘Vinden jullie het echt lelijk?’

‘Nou kijk,’ zei Brulaap, die verlegen was geworden. ‘Ik vind het heel goed van je, dat je leert zingen.’ ‘Ja, ja!’ riep Toekan, ‘ik vind het ook knap dat je leert zingen. Normaal kwaken boomkikkers alleen maar. Maar, weetje wat het is. Het is niet zo leuk om de hele dag naar dat zingen te moeten luisteren.’

Boomkikker schrok van wat Brulaap en Toekan hadden gezegd. Het voelde alsof zijn maag een koprol maakte. Hij wist niet of hij nu boos of verdrietig moest worden. Boomkikker bleef stil en dacht na.

‘Misschien kunnen we afspreken,’ zei Toekan, ‘dat we de dag eerlijk verdelen. Dat je niet de hele dag zingt, maar bijvoorbeeld één of twee uurtjes.’

Boomkikker had nog steeds niets gezegd. Hij vond het helemaal niet leuk dat Toekan en Brulaap zijn zingen niet mooi vonden. Maar misschien was dit toch wel een goed voorstel. Dan zouden ze allemaal een stukje dag krijgen om te fluiten, te kwaken, te brullen of te zingen. Dat was wel eerlijk. ‘**A bun,**’ zei Boomkikker tenslotte, ‘laten we dat doen.’

Zo besloten ze de dag in stukjes te verdelen. Als de vogels wakker werden en de zon langzaam te voorschijn kwam, ging Toekan fluiten. Toekan floot tot de zon boven de hoogste bomen te voorschijn was gekomen. Daarna begon Boomkikker met zingen. Hij zong net zo lang, totdat de zon hoog aan de hemel stond. Dan was het inmiddels zo warm geworden, dat ze alle drie een middagdutje gingen doen.

's Avonds sprong Boomkikker naar het boomkikkerkoor om te kwaken. Als het kikkerkoor was gestopt en het hele bos donker was geworden, brulde Brulaap op zijn best. Net zo lang tot hij in slaap viel en het bos stil was geworden. Zo verdeelden ze dag in stukjes.

Boomkikker, baya

En Boomkikker? Die heeft nog veel, heel veel geoefend. Hij vergat per ongeluk wel eens de afspraak met Toekan en Brulaap. 'Ho, ho,' zei Brulaap dan en tikte hem op zijn zuignapjes. 'Het is niet jouw beurt.' Soms kwamen Toekan en Brulaap luisteren naar Boomkikker. Soms floot Toekan even mee, of brulde Brulaap de bas. Het zingen ging steeds beter. Er kwamen steeds meer dieren luisteren naar Boomkikker. Het nieuws over de zingende Boomkikker verspreidde zich door het hele bos.

Na een tijdje kende Boomkikker alle liedjes uit zijn hoofd. Hij kon zo goed zingen, dat hij zijn eerste concert gaf. Het concert was een groot succes. De volgende dag spraken alle dieren erover. Zelfs in de boomkrant **de Diere Tijd** stond een artikel over de zingende Boomkikker. Boomkikker werd beroemd in het hele bos. Hij werd een echte bos-idol. **Baya!** Vanaf die dag gaf Boomkikker elke zaterdag een concert op het bosplein. Deze concerten werden heel druk bezocht. Elke zaterdag was het file rond het bosplein. Iedereen was dol op de zingende Boomkikker. Vooral Omu Sneki. Hij had nog nooit zoveel keelsnoepjes verkocht.

Groene woorden

A bun

Dat wil zeggen ‘oke dan’.

Ai boy, sa'e psa

Dat betekent ‘hé, wat gebeurt er?’

Ay kir mi

Dat betekent ‘krijg nou wat.’

Baya

Dit zeggen mensen in Suriname vaak. Het betekent zoiets als ‘het is me wat.’

Blaaskaak

Een boomkikker heeft onder zijn kin een soort van luchtballon zitten. Dat heet een kwaakblaas. Als een kikker gaat kwaken, wordt de kwaakblaas opgeblazen. Die wordt dan zo groot als het hele lijfje van de kikker.

De Diere Tijd

Dat lijkt wel wat op ‘de Ware Tijd.’ Dat is één van de kranten die in Suriname worden gemaakt.

Kankantriboom

Dat is de hoogste boom in het bos van Suriname. De mensen in het bos zeggen vaak dat hun voorouders in de kankantriboom wonen.

Koprokanu

Dat is een Surinaams kinderlied.

Het gaat zo:

Miniminimini kon nyan
 Fremambonya kon nyan
 Fremantania kon nyan
 Koprokanu tan de

Miniminimini, kom eten
 Fremambonya, kom eten
 Fremantania, kom eten
 Koprokanu, jij niet

Manja

Zo noemen ze een mango in Suriname.

Mi gado

Dat zeggen mensen in Suriname vaak, zoals mensen in Nederland ‘o jee’ zeggen of ‘ach nee.’

Mi gudu

Dat betekent ‘mijn schatje’ of ‘lieverd’.

Omu Sneki

Dat lijkt heel erg veel op omu Snesi. Zo noemen ze in Suriname de Chinese eigenaar van een supermarkt vaak. In het Nederlands betekent het eigenlijk oom Chinees.

So

Dat zeggen mensen in Suriname vaak in plaats van ‘oh’ of ‘goh’.